

Imam odločbo – torej delam (več)!

Dijak s posebnimi potrebami na SŠTS Šiška dela. Mnogo bolj kot njegovi sošolci. Temu dijaku želim na začetku srednješolske poti dati dobro popotnico za nadaljnja leta: *»S trdom in trdim delom ti bo kljub primanjkljajem in posebnim potrebam uspelo postati dober električar, računalnikar, tehnik mehatronike in še kaj več. Jaz pa te bom skupaj z ostalimi sodelavci spremljala in ti pomagala na tej poti.«*

Dijak z odločbo pri meni dela. Brez izgovorov. Želim, da kar največ odnese od pouka, kljub slabi koncentraciji in neusmerjeni pozornosti, okrnjeni grafomotoriki ali tako specifični motnji, kot je naglušnost. Zato sprva včasih zavija z očmi, ko izve, da bom prisotna pri uri. Ker ve, da ko se mu ne bo dalo vzeti zvezka iz torbe, ga bom čez polovico razreda ošvrknila s pogledom, naj že prične z delom. Če obrazna mimika ne sproži akcije, pomaga prijazna beseda. Ko me skuša prepričati, da je tistega dne »reees« pozabil vsa pisala doma in da tudi sošolec v bližini nima dveh svinčnikov, mu ponudim svojega in če je treba, iztrgam list iz svoje beležnice, da lahko nemoteno sledi pouku. Ko zaspi na mizi, ga dregnem in zašepetam, naj zdrži še tistih deset minut do konca. Če je potrebno, ga tudi na hodniku pred uro ocenjevanja izprašam, kako se že glasi Ohmov zakon ali katere so oblike linearne funkcije. A ko mi junija čez cel hodnik od veselja zakriči, da mu je končno uspelo popraviti še zadnjo slabo oceno, tudi on ve, da tisto moje »teženje« in stalno priganjanje k delu ni bilo zaman. V drugem letniku pa se že sam zaveda, katera pot do uspeha je prava.

Adelina Kofol